

Mistankekravet efter § 762, stk. 2, er udformet som et krav om, at der skal foreligge *særligt bestyrket mistanke* om, at sigtede har begået de påsigtede forhold. I modsætning hertil er mistankekravet efter § 762, stk. 1, om de almindelige fængslingsgrunde alene, at der skal være en *begrundet mistanke*.

Indikationskravet efter § 762, stk. 2, går ud på, at hensynet til retshåndhævelsen efter oplysningerne om forholdets grovhed skønnes at kræve, at sigtede ikke er på fri fod. Det afgørende er grovheden af det konkrete forhold og ikke grovheden af arten af den påsigtede kriminalitet.

Endvidere har Højesteret i en afgørelse, der er gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1983 side 391, vedrørende den dagældende § 762, stk. 2, som er identisk med den gældende § 762, stk. 2, nr. 1, udtalt, at retshåndhævelsesarrest efter denne bestemmelse efter forarbejderne forudsætter, at der må forventes idømt »langvarig fængselsstraf eller anden strafferetlig foranstaltning af tilsvarende indgribende betydning«. Det antages, at forudsætningen om en »langvarig fængselsstraf« vil kunne anses for opfyldt, hvis der forventes en ubetinget fængselsstraf på mindst 8-10 måneder.

Efter retsplejelovens § 762, stk. 3, kan varetægtsfængsling ikke anvendes, hvis frihedsberøvelsen vil stå i misforhold til den herved forvoldte forstyrrelse af sigtedes forhold, sagens betydning og den retsfølge, som kan ventes, hvis sigtede findes skyldig.

Dette proportionalitetsprincip indebærer bl.a., at varetægtsperioden ikke bør overstige varigheden af den straf, der kan forventes idømt, hvis sigtede findes skyldig, med fradrag af normal prøveløsladelsestid. Efter straffelovens § 38 kan prøveløsladelse normalt ske, når to tredjedele af straffetiden, dog mindst 2 måneder, er udstået.

Bestemmelse om varetægtsfængsling har kun virkning efter sagens afgørelse i retten, hvis retten efter afgørelsen særskilt bestemmer, at tiltalte under en eventuel appel, eller indtil fuldbyrdelse kan iværksættes, skal varetægtsfængsles eller forblive varetægtsfængslet, jf. retsplejelovens § 769. Betingelserne for varetægtsfængsling efter sagens afgørelse er de samme som før sagens afgørelse, medmindre tiltalte samtykker i at forblive varetægtsfængslet. Samtykker tiltalte, er dette i sig selv tilstrækkeligt til fortsat varetægtsfængsling.

Retsplejelovens § 762, stk. 2, om retshåndhævelsesarrest kan således også anvendes efter sagens afgørelse i retten, under en eventuel appel eller indtil fuldbyrdelse kan iværksættes. Hvis sigtede er fundet skyl-

dig i et forhold, der opfylder kriminalitetskravet, vil mistankekravet (særligt bestyrket mistanke) i kraft af domfældelsen normalt også være opfyldt.

I relation til kravet efter stk. 2, nr. 2, til den konkret forskyldte straf (mindst 60 dages ubetinget fængsel) vil det ved varetægtsfængsling efter sagens afgørelse være den idømte straf, der skal opfylde kravet. Den idømte straf vil også være afgørende i relation til kravet efter stk. 2, nr. 1, til den konkret forskyldte straf (efter forarbejderne og retspraksis en langvarig fængselsstraf mv., jf. ovenfor). Endelig vil også proportionalitetsvurderingen efter stk. 3 skulle foretages i forhold til den idømte straf.

Sædelighedssager er ikke omfattet af opregningen i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, og retshåndhævelsesarrest kan derfor i disse sager efter gældende ret kun iværksættes efter § 762, stk. 2, nr. 1, hvilket som nævnt bl.a. forudsætter, at der kan forventes idømt en straf på mindst 8-10 måneders ubetinget fængsel. Strafferammekravet i § 762, stk. 2, nr. 1 (fængsel i 6 år eller derover i strafferammen), er endvidere alene opfyldt i visse af bestemmelserne i straffelovens 24. kapitel om forbrydelser mod kønssædeligheden, herunder bl.a. voldtægt (§ 216), samleje med barn under 15 år (§ 222) samt fremstilling eller udbredelse af utugtige fotografier mv. af personer under 18 år under særligt skærpende omstændigheder (§§ 230 og 235).

Der henvises til betænkningen side 13-16.

3. Lovforslagets udformning

3.1. Strafferetsplejeudvalgets overvejelser og lovudkast

Strafferetsplejeudvalget har overvejet spørgsmålet om at udvide adgangen til retshåndhævelsesarrest i sager om sædelighedskriminalitet, dvs. sager efter straffelovens 24. kapitel om forbrydelser mod kønssædeligheden og straffelovens § 210 om incest.

Pkt. 3.1.1-3.1.4 nedenfor indeholder udvalgets generelle overvejelser om en udvidet adgang til retshåndhævelsesarrest i sædelighedssager, mens de enkelte sædelighedsforbrydelser gennemgås i pkt. 3.1.5.

3.1.1. Retshåndhævelsesarrest og forholdet til andre fængslingsgrunde

3.1.1.1. Strafferetsplejeudvalget anfører, at retshåndhævelsesarrest udgør en særlig fængslinggrund, idet fængsling her sker af hensyn til retsfølelsen, og ikke af hensyn til sagens gennemførelse, dvs. de processuelle hensyn, som ellers kan begrunde frihedsberøvelse forud for en fældende dom.